Analize și opinii

Eugen Măruță: România a ales să renunțe la cărbune în cel mai prost moment posibil

Acum 6 minutes   5 Vizualizari   5 Timp de citire

Profilul psihologic al unei categorii de lucrători s-a modificat radical în ultimii 30 de ani. Minerul a fost perceput ani de zile prin prisma evenimentelor de la începutul anilor 1990, când știm ce s-a întâmplat în Capitală, atunci când „Iliescu a chemat minerii” să facă ordine. Au mai fost și evenimentele de la Stoenești. Sigur că participanții au fost în Capitală mineri din Valea Jiului, iar la Stoenești au mai participat și mineri din Oltenia. Ani de zile, ortacii au tras de anatema participării la evenimentele respective. Nu a fost elucidat pe deplin exact ce s-a întâmplat atunci și cu ce scop. Cert este că o categorie socială a fost văzută și percepută printr-un geam afumat. Mineriadă este termenul generic cu care sunt denumite violențele exercitate de mineri în România postdecembristă. În total au avut loc șase mineriade, ne anunță statisticile: Mineriada din 28-29

ianuarie 1990; Mineriada din 18-19 februarie 1990; Mineriada din 13-15 iunie 1990; Mineriada din 24-28 septembrie 1991; Mineriada din 4-23 ianuarie 1999; Mineriada din 16-17 februarie 1999.

mai afectate industrii a fost cea mineră, unde numărul de lucrători a scăzut în mod constant. O altă problemă a sindicatelor este că au devenit în foarte multe zone anexe ale administrației, fără să mai pună mari probleme. Pe undeva, slăbirea mișcării sindicale a urmat un traseu bine definit care a avut legătură și cu structura calitativă a liderilor de sindicat. Foarte mulți au servit mai mult sau mai puțin interesele administrației și au beneficiat de diferite privilegii. Au existat și pierderi, având în vedere că industria a pierdut la rândul ei sute de mii de lucrători în ultimele decenii.

Pe undeva, lucrurile au fost previzibile și acum nu mai miră pe nimeni de ce nu mai există reacție. Generațiile de mineri și energeticieni din Oltenia și din Valea Jiului au crescut sub alte auspicii. Li s-a inoculat că lucrează într-o industrie care mai mult consumă decât produce și care poluează țara și planeta. Fără subvenții, producția de energie pe bază de cărbune nu ar fi rezistat, spun politicieni cu interese în domeniul energetic, precum Virgil Popescu. Fostul ministru al Energiei a fost unul dintre exponenții unor interese. Nu mai încape vreo îndoială. Iar politicile și deciziile luate au avut din plin legătură cu acest lucru. Este greu să mai întorci lucrurile, când baza este deja fundamentată în sensul eliminării cărbunelui în felul în care este eliminat.

Ideea este că deficitul de producție de energie de pe piață îți aduce, vrei nu vrei, o creștere a prețului. Orice geniu în economie și în energie nu are cum să rezolve această problemă. Când ai deficit la un anumit produs și cererea este mai mare, prețul nu are cum să scadă până când oferta nu devine mai mare decât cererea. Și chiar atunci nu este sigur că sunt asigurate premisele ca energia să se ieftinească. Mai ales în următorul context: ai deficit în producția de energie și asiguri diferența din importuri. Atunci depinzi de prețul energiei din import. Și în 90% din cazuri România a importat mai scump. Prin urmare, orice țară care are astfel de posibilități își va asigura necesarul de energie cu producție în bandă. Adică energie care poate fi asigurată oricând din surse interne: nuclear, cărbune, gaze, apoi hidro și așa mai departe. Mai este și stocarea energiei, care în zilele noastre a căpătat o importanță din ce în ce mai mare. România a ales să renunțe la cărbune în cel mai prost moment posibil, când nu are încheiată tranziția la alte capacități de producție și tot în bandă, adică nuclear și gaze, și nu are suficiente capacități de stocare pentru a asigura maximum de consum din surse interne, adică undeva la 9.000-10.000 de MW în perioada de iarnă grea. Prin urmare, nu are logică să renunți la ce ai, pentru că vei avea și mai puțin, iar prețul s-ar putea să crească, nu să scadă. Mai este nevoie puțin de energia pe bază de cărbune, dar nu foarte mult, până când vor fi gata câteva grupuri pe gaze naturale și unitățile de stocare a energiei regenerabile. Atunci, în mod cert, energia pe bază de cărbune nu va mai avea loc în piață. Acest lucru se poate întâmpla într-un interval de timp cuprins între 1 și 3 ani.

Minerii au înțeles că locurile lor de muncă au zilele numărate. Probabil că au și renunțat să mai lupte pentru ele și nici nu mai are cine să-i mobilizeze din mișcarea sindicală, un organism cu picioarele rupte, dar și cu jumătate de cap. Unii mineri vor deveni șoferi de tir, șomeri sau altceva. Nu mai este cale de întoarcere și ei știu acest lucru și au renunțat să mai spere la ceva. Dar ce faci cu România și cu Sistemul Energetic Național? Își asumă un dans pe firul încins deasupra prăpastiei. Energia este jucată de toți banii la ruletă și politicienii speră că vom câștiga. Să nu rămânem în beznă cât facem jocul acesta periculos.

Bezna minții.

editor